

14.

Vậy là ước mơ đã được hình thành đầu rằng phôi thai nhưng cũng vẫn là một sự hình thành tốt đẹp.

Ngày **thứ Ba 26/2/1980**, chúng tôi dọn đến căn nhà 494 B Trương Minh Giảng. Tại đây, một cuộc sống mới bắt đầu. Cả hai gom góp từng viên gạch nhỏ để xây nên một tòa nhà hạnh phúc chắc chắn. Điều này quả thật còn bờ ngõ bởi vì rõ ràng rằng tôi không bao giờ tin được một đời mình lại có lúc rẽ qua khúc quanh như vậy.

Căn phòng rất đẹp, thoáng khí, tận trên lầu 4 của một tòa nhà lớn, gió lồng bốn bề. Rất nhiều đêm trở về từ rạp hát, nằm trong tay nhau, tôi vẫn chưa hết ngạc nhiên vì hiện tại lúc ấy. Cũng rất nhiều lần nhìn cái bóng Đan đi lại quanh phòng, tôi vẫn còn không tin rằng mình nhận được quá lớn từ anh một hạnh phúc và tình yêu.

[Tôi phải viết chút ít về "những điều biết" của hiện tại hôm nay. Trước khi gặp nhau, Đan làm việc dưới Bạc Liêu. Những việc làm nguy hiểm nào đó đã khiến anh bị công an Bạc Liêu bắt giữ. Trong hai ngày hỏi cung, nhân một lúc viên công an thẩm vấn tạm ngưng để đi ăn trưa, Đan bỏ trốn khỏi trạm gác, tức tốc đáp xe đò về Sài Gòn. Ngày hôm sau, giỗ Tổ Cải Lương, Đan theo Nguyễn Thảo đến rạp Lao Động và gặp tôi đang ngồi rũ say trên một băng ghế trống của rạp... Từ đó trở đi, Đan trở nên là một kẻ trắng tay hoàn toàn và bắt đầu gắn liền cuộc đời vào tôi. Tôi đón nhận Đan với trọn tâm lòng và khả năng vật chất hạn hẹp của mình mà chẳng có gì cần suy nghĩ. Tại đây, nơi chốn mới, chúng tôi hiện diện trước những người chung quanh như một cặp vợ chồng nghệ sĩ dầm thắm trẻ trung.]

Rõ ràng cuộc sống lứa đôi (tôi không muốn dùng chữ "hôn nhân") với tôi vẫn còn là điều xa lạ. Nó mang nhiều tính chất khác biệt và tính chất nào cũng đều sôi nổi như nhau.

Dần dần chúng tôi phô bày cho nhau thấy nhiều thực chất của mỗi phía. Tôi được yêu nhiều quá, nhưng mà cũng đánh mất tình yêu thuở đầu của Đan nhiều quá.

Cả hai đều kiêu hãnh và tuyệt đối như nhau trong tình yêu, nhưng phải viết cho đúng rằng, cái tâm hồn nhạy cảm của Đan nhiều lúc đã khiến tôi sợ hãi. Đan sâu sắc quá trên những nhận định riêng. Cũng vì thế mà anh tỏ lộ cho tôi thấy một khía cạnh tâm hồn mà tôi rất e ngại: "Sự thất vọng trong tình yêu."

Tôi phải viết cho kỹ những gì trong hiện tại như một ghi nhận quý báu của cuộc sống chúng tôi hôm nay.

[Thời gian trước Tết, cả hai đều thèm muốn có một căn phòng để sống với nhau những ngày năm cùng tháng tận. Và nỗi mơ ước này đã trở thành cao độ cần thiết đến nỗi chẳng muốn rời nhau. Đan theo tôi đi Cần Đước diễn hai đêm 27 và 28 Tết, trở về Sài Gòn, ngủ lại với nhau trên sàn gạch rập Lao Động (khi đoàn đóng tại đó). Đây cũng là một kỷ niệm êm đềm trong ý nghĩa chia sẻ cho nhau nỗi khổn khó. Trên chuyến xe đoàn từ Cần Đước về Sài Gòn lúc 11 giờ khuya, gió thật mạnh từ bên ngoài quét vào các khe cửa sổ, mọi người ai nấy co ro run rẩy. Vậy mà cạnh bên Đan, tôi ngủ chập chờn trong một cảm giác thật ấm áp chở che.

Đêm 30 Tết, chúng tôi lang thang bên nhau, để rồi lúc 12 giờ khuya, pháo giao thừa nổ rạn, nơi cái quán café lộ thiên dưới dốc cầu Trương Minh Giảng, Đan hôn lên má tôi, nói lời chúc Tết, gọi tôi là vợ anh, bảo rằng yêu tôi mãi và ước mơ một sự kết hợp trọn đời...]

Đây là những kỷ niệm rất đẹp được gìn giữ, để rồi trong cuộc sống lứa đôi trên căn phòng lộng gió, nhiều khi xảy ra những đổ vỡ trầm trọng thì các kỷ niệm này đã kịp lúc làm dừng lại cái tâm hồn sôi nổi của tôi.

Một bản trường ca êm ái pha trộn rất nhiều hòa âm học búa. Những bữa ăn đạm bạc, những cốc café khuya, những buổi sáng tỉnh dậy bên nhau... tôi thấy mình hơn hờ như một đứa nhỏ trong tình yêu thâm thiết...

Đan hay nói tôi giống như một đứa con nít cứng đầu, 30 tuổi rồi mà vẫn chưa đánh mất bản chất thơ trẻ (!) Và thường phân tích cận kề từng chút một tâm hồn tôi một cách sâu sắc khiến tôi kinh ngạc.

Xong Đan kết luận:

"Anh thất vọng em khá nhiều nhưng mà vẫn chỉ yêu em, bởi vì cạnh bên cái quá nhiều ấy, em còn giữ được rất nhiều cái dễ thương, mà cái dễ thương nhất chính là tình yêu chân thật dành cho anh."

Đan tỏ lộ hẳn trước mắt tôi một mẫu đàn ông với tâm hồn rộng lượng, dám sống và dám đương đầu với cái sống ấy. Một người hiểu tôi cận kề từ cái đẹp đến cái xấu. Đan hay nói:

"Giờ đây anh nhìn rõ em từ những phía xấu nhất để yêu em dễ dàng hơn."

Tôi kinh ngạc quá!

Càng đi sâu vào đời nhau, tôi càng nể vì khối óc sâu sắc thông minh của Đan. Đan hiểu tôi đến phát sợ và chính điều này đã khiến nhiều lúc trở thành nỗi bất hòa trong câu chuyện.

Đan hay nói tôi "vô tâm quá". Và một câu rất dễ thương trong một lần tôi từ nhà nhà mẹ tôi trở về căn phòng lộng gió như sau:

"Em vô tâm quá dù là em yêu anh chân thật. Anh vẫn ngạc nhiên vì những mâu thuẫn thế này trong cá chất em. Em lo cho anh nhiều thứ lớn lao trong đời sống, nhưng cũng nhiều cái nhỏ nhặt, em gần như không hề lưu ý. Ví dụ lúc về nhà mẹ, em chẳng cần biết anh no hay đói. Thậm chí khi sờ đến chén đĩa thì cái nào cũng dơ! Anh đã tự hỏi *'Không biết con nhỏ này có phải là vợ mình không? Có yêu mình không?'*"

Cũng vậy, một câu nói dễ thương khác khi đề cập đến nỗi ghen tương của các người đàn ông đi trước, Đan mỉm cười bày tỏ (trong lúc đang giúp tôi lượm từng hạt thóc):

"Sau này nếu em yêu ai khác mà người đàn ông ấy có ghen khi nhắc lại anh thì em hãy nói rằng: 'Không, đừng có ghen với Đan, anh dễ thương lắm, ngày nào anh cũng giặt quần slip cho em!'"

Vậy đó.

Nhiều lúc chúng tôi bắt gặp hạnh phúc tràn trề như trong những ngày thứ nhất... nhưng cũng nhiều khi giông tố đổ ập rất kinh hoàng trong cuộc sống hai người. Tôi ghi nhận sự tuyệt đối của Đan khi yêu tôi và chính vì cái tuyệt đối này mà anh đặt tôi lên một ngôi vị rất cao để rồi khi thất vọng, anh dễ dàng trở nên ủ rũ. Những đêm như vậy, anh khiến tôi sợ hãi vì những phân tích chi ly trên cá tính tôi với từng cuộc tình quá khứ bằng những lý lẽ vô cùng nghiêm khắc. Nhiều đêm, những lời Đan vang đều bên tai như những hình phạt để tôi phải kêu lên rằng *"thật nhưc đầu"*. Thậm chí tôi còn nói, nếu thất vọng tôi thì nên từ bỏ nhau chứ đừng hành hạ tôi kiểu ấy nữa.

Dù vậy, điều nói trên cũng ghê gớm ngang hàng như những đêm Đan không nói gì, mà chỉ im lìm hút thuốc lá. Tôi cảm nhận rõ ràng nỗi cô đơn anh đang một mình gánh nhận. Tự nhủ, đó sẽ là cái hố làm mỗi người sụp ngã dễ dàng trong tình yêu dành cho nhau hôm nay.

□